

“La pregària cristiana neix de l’audàcia d’anomenar Déu amb el nom de ‘Pare’”

Dc, 22/05/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)



Audiència General 22 de maig 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 16. Siguis on siguis, invoca el Pare.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui acabem el cicle de catequesis sobre el “Pare nostre”. Podem dir que **la pregària cristiana neix de l’audàcia d’anomenar Déu amb el nom de “Pare”**. Aquesta és l’arrel de la pregària cristiana: dir “Pare” a Déu. Però cal tenir coratge! No es tracta només d’una fórmula, sinó d’una intimitat filial en la qual som introduïts per gràcia: Jesús és el revelador del Pare i ens dona la familiaritat amb Ell. «No ens deixa una fórmula per repetir-la mecànicament. Igual com per qualsevol pregària vocal, és a través de la Paraula de Déu que l’Esperit Sant ensenya als fills de Déu a pregar al seu Pare» (Catecisme de l’Església Catòlica, 2766). Jesús mateix va utilitzar diferents expressions per pregar al Pare. Si llegim atentament els Evangelis, descobrim que aquestes expressions de pregària que sorgeixen als llavis de Jesús recorden el text del “Pare nostre”.

Per exemple, en la nit de Getsemaní Jesús prega així: «Abbà! Pare! Tot és possible per a tu: allunya de mi aquest calze! Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols» (Mc 14,36). Ja hem recordat aquest text de l’Evangeli de Marc. Com no podem reconèixer en aquesta pregària, encara que sigui curta, un rastre del “Pare nostre”? **Enmig de les tenebres, Jesús invoca Déu amb el nom d’“Abbà”, amb confiança filial i, tot i sentint por i angoixa, demana que es compleixi la seva voluntat.**

En altres passatges de l’Evangeli Jesús insisteix als seus deixebles, perquè tinguin un esperit de pregària. **La pregària ha de ser insistent, i sobretot ha de tenir**

presents els germans, especialment quan tenim amb ells relacions difícils.

Diu Jesús: «Quan comenceu a pregar, si teniu quelcom contra algú, perdoneu, perquè el vostre Pare que és al cel també us perdoni a vosaltres les vostres culpes» (Mc 11,25). Com podem no reconèixer en aquestes expressions la similitud amb el “Pare nostre”? I els exemples podrien ser nombrosos fins i tot per a nosaltres.

En els escrits de Sant Pau no trobem el text del “Pare nostre”, però la seva presència emergeix en aquella magnífica síntesi on la invocació del cristià es condensa en una sola paraula: “Abbà!” (cf. Rm 8,15; Gal 4,6).

En l’Evangeli de Lluc, Jesús satisfà plenament la petició dels deixebles que, veient-lo sovint aïllat i submergit en la pregària, un dia es decideixen a demanar-li: «Senyor, ensenya’ns a pregar, tal com també Joan –el Baptista– va ensenyar als seus deixebles» (11,1). I aleshores el Mestre els va ensenyar la pregària al Pare.

Considerant el Nou Testament en conjunt, es veu clarament que el primer protagonista de cada pregària és l’Esperit Sant. No oblidem això: el protagonista de cada pregària cristiana és l’Esperit Sant. Nosaltres no podríem pregar mai sense la força de l’Esperit Sant. És Ell qui prega en nosaltres i ens mou a pregar bé. **Podem demanar a l’Esperit que ens ensenyi a pregar, perquè Ell és el protagonista, qui fa la veritable oració en nosaltres. Bufa en el cor de cada un de nosaltres, que som deixebles de Jesús.** L’Esperit ens fa capaços de pregar com a fills de Déu, perquè realment ho som pel Baptisme. L’Esperit ens fa pregar en el “solc” que Jesús va excavar per a nosaltres. Aquest és el misteri de la pregària cristiana: per gràcia ens sentim atrets en el diàleg d’amor de la Santíssima Trinitat.

Jesús pregava així. De vegades va usar expressions que són segurament molt llunyanes del text del “Pare nostre”. Pensem en les paraules inicials del salm 22, que Jesús pronuncia a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què m’has abandonat?» (Mt 27,46). El Pare celestial pot abandonar el seu Fill? No, certament. Però **l’amor per a nosaltres, pecadors, ha portat Jesús fins a aquest punt: fins a experimentar l’abandó de Déu, el seu allunyament, perquè ha pres sobre seu tots els nostres pecats.** Però fins i tot en el crit d’angoixa, es manté el «Déu meu, Déu meu». En aquell “meu” hi ha el nucli de la relació amb el Pare, és el nucli de la fe i de la pregària.

Per això, a partir d’aquest nucli, **un cristià pot pregar en qualsevol situació.** Pot assumir totes les pregàries de la Bíblia, especialment dels Salms; però també pot pregar amb tantes expressions que en milers d’anys d’història han omplert els cors dels homes. I no deixem mai de parlar al Pare dels nostres germans i germanes en la humanitat, perquè cap d’ells, especialment els pobres, quedi sense consol i sense una part de l’amor.

En acabar aquesta catequesi, podem repetir aquella pregària de Jesús: «Et lloo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i als entesos i les has revelades als senzills» (Lc 10,21). **Per pregar hem de fer-nos senzills,** perquè l’Esperit Sant vingui a nosaltres i sigui Ell qui ens guï en la pregària.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.